

"רוצה לשתות?", היא שאלה. עניתי שלא. אחרי רגע אמרתי שבעצם כן. זה חזר על עצמו גם עם העוגה, וגם עם הבוטנים. אחרי שדחפתי 400 קלוריות, היא שאלה אם יש משהו שאני רוצה לשנות בעצמי. "להיות יותר החלטית", אמרתי, ובהפגנתיות החזרתי את הבורטן לצלחת. ואז שלחתי יד, ואכלתי או תו.

האמת, הייתי לחוצה. צירוף המלים הסותרות דמיון ומודרך הטריד אותי. דמיון אמור הרי להיות המקום לעוף, לברוח מהכללים, להיפרד מהמציאות ולהיסחף. למה לקחת מדרוך? די פחדתי להכניס מישהו זה לעולם הפרטי הזה.

"קודם אשאל אותך עשר שאלות", היא אמרה ברוגע (שבלט מול חוסר השקט שלי). השאלות היו פשוטות, אבל כשניסיתי לענות עליהן בכנות, גיליתי, כעבור שעה, שהיא יודעת עלי המון דברים נורא אישיים ופרטיים. עכשיו כבר לא הייתי לחוצה - הייתי היסטורית. עם הידע הזה היא תיכנס לי לדמיון ומי יודע מה ייצא משם.

היא השכיבה אותי במיטה וכיסתה בשמיכה עד הצוואר. מזמן לא הרגשתי חשופה ועירומה יותר. "עצמי עיניים", היא לחשה, "את יוצאת מהחדר הזה ופותחת דלת". ככה התחיל הטיול. אני לא יודעת כמה זמן זה נמשך, ולא זוכרת כל פרט. בחלקים מסוימים הקשבתי לה, באחרים הייתי עם עצמי, וכל הזמן היה מדובר בחוויה מאוד מוזרה ומאוד חזקה. אף פעם לא עשו לי היפנוזה, אבל זה לדעתי הדבר הכי קרוב למה שעברתי שם.

כשחזרתי לחדר ופקחתי עיניים הרגשתי שקט לא מוכר. משהו בי היה שונה. ביומיים שאחרי לקחתי יותר חת"ט לטות ממה שאני עושה בדרך כלל בחודש, ובנושאים קצת יותר עקרוניים מבוטנים. והכי חשוב, לא הסתכלתי אחורה. החלטתי, וזהו. ובשביל מישהי הססנית כמוני, זה דבר גדול.

■ רוני סויר, עוסקת בדמיון מודרך, מפגש ראשון 250 שקל, כל פגישה נוספת 150. ☎ 03-6203694. רק תזכרו שזאת היתה החוויה שלי, ואני לא מבטיחה שזה תמיד עוזר. זה תלוי בהרבה גורמים, וגם בנכונות שלך.

■ צילום: ריאן

ממך
שתי
חיינתי
אפי
אני
היא

4.7.03